

Pátek 23. května

Ellen 20.25

Ellen se podívala na hodiny v pravém horním rohu monitoru. Do posledních večerních zpráv zbývaly ne celé dvě hodiny.

„Zábavní park v Kristianstadu je už úplně zatopený,“ zavolal kolega do otevřeného prostoru redakce. „Podle odborníků už chybí jen pár milimetrů a celé město se ocitne pod vodou.“

Jeden reportér se rozběhl ke svému stolu. Večerní redaktor je informoval, že ve Vagnhäradu došlo k sesuvu půdy kvůli silnému dešti, který zasáhl celé Švédsko.

Nepřízeň počasí. Ellen už toho měla plné zuby.

V kuchyňce se ve frontě na kávu potkávali kolegové, kteří už dávno pracovali přesčas, a v režii probíhala porada vedení redakce.

Vedle Ellen seděl kolega Leif, pojídal večeri z průhledné plastové dózy a ťukal přitom ukazováčkem do klávesnice.

Když před čtyřmi lety Ellen nastoupila do televizní stanice TV4, představovala si stylové a moderní

pracoviště, ale redakce vypadala jako jakýkoli jiný open space. Stísněné bílé přepážky s psacími stoly, u stropu hučící vzduchotechnické potrubí a zářivky, které odhalovaly v obličejích každičký pór. Od rána do noci to tu bylo cítit jídlem ohřátým v mikrovlnce. Jediné, čím se redakce TV4 od jiných pracovišť lišila, byl hojný výskyt celebrit mezi úzkými přepážkami. V počtu si nezahlýžely s poletujícími octomilkami. Úroveň hluku asi také byla o fous vyšší než na centrále pojišťovny sídlící v sousedním domě na stockholmské ulici Tegeluddsvägen.

Ellen mrkla na televizní obrazovku, která se na psacím stole tísnila vedle monitoru počítače. Díval se na ni rozesmátý David Hellenius, zatímco právě vítal diváky ve studiu *StarDance*. Připomněla si, že musí odmítnout účast na rodinném dni TV4 v zábavním parku Gröna Lund. Mezi všemi těmi šťastnými rodinkami s dětmi oblepenými barevnými vstupními náramky na atrakce by si připadala jako kůl v plotě.

Otevřela svou reportáž, která půjde dnes večer do vysílání, pojednávala o vraždě osmnáctileté dívky z Tumby.

Byl to dlouhý den. Jako reportérka krimi zpráv neměla pevnou pracovní dobu, pracovala, když bylo třeba, a protože byla relativně mladá a doma na ni nikdo nečekal, pracovala opravdu hodně.

Roztrásla se zimou a zapnula si cvočky na černé kožené bundě. Celý den litovala, že se neoblékla tepleji. Se šaty, holýma nohama a krátkou bundou to opravdu nedomyslela, ale kdo mohl čekat, že na konci května bude jen osm stupňů? Měla téměř pochopení

pro diváky, kteří jim volali a stěžovali si na počasí, ačkoli stanice TV4 o počasí nerozhodovala, pouze se ho snažila předpovídat.

Toužila po domově a horké vaně. Zapálila by si svíčky s ovocnou vůní. Přečetla by si poslední číslo *Vanity Fair*, které na ni doma čekalo.

Přeházela na stole všechny papíry a noviny a snažila se najít sluchátka, aby nemusela poslouchat okolní hluk. Jednou si ten svůj nepořádek uklidí. Možná v pondělí. Nový týden, nové možnosti, jak si pokaždé říkávala, a vydrželo jí to zhruba do úterý. Maximálně do středy.

Sluchátka nenašla. Otočila tedy knoflíkem na ovládní hlasitosti doprava a spustila přehrávání.

Pokaždé když se zhlédla na obrazovce, přepadly ji stejné pocity. Zaskočilo ji to, i když už by na sebe dávno měla být zvyklá.

Zastavila přehrávání, několikrát se zhluboka nadechla a dívala se dál.

Po pár vteřinách se však na obrazovce objevila aktuální zpráva tiskové agentury.

Jeden mrtvý při přestřelce na Malém náměstí v Malmö.

„Redakce v Malmö si bere to střelení na starost,“ zavolal vedoucí redakce, ještě než Ellen vůbec stihla na odkaz kliknout.

Smrt. Útočila na ni ze všech stran. Ale Ellen to tak sama chtěla.

Zatímco Ellenini kamarádi v dospívání seděli přilepení u stanice MTV a celé hodiny čekali, až zahrají jejich oblíbený videoklip, Ellen se prokousávala dokumentárními filmy o vraždách a vrazích. Vystříhovala si úmrtní oznámení, články o lidech, kteří

nezemřeli přirozenou smrtí. Četla si o tragických nehodách. Tato otřesná témata jí pomáhala odvádět pozornost od sebe samé.

Jako krimi reportérka byla nucena přemýšlet o smrti dennodenně. Podle své psycholožky by si měla najít jinou práci, prý je smrtí posedlá až příliš. Měla by prolomit zaběhnutý stereotyp. Psycholožka tvrdila, že se Ellen paktuje s nepřítelem. Takhle přesně to možná nenazvala, ale Ellen si to tak vyložila. Každopádně se nechová rozumně, to jí bylo jasné.

„Ellen!“

Okolní šum prořízl hluboký hlas s jihošvédským přízvukem. Hlas, který znala až příliš dobře. Okamžitě se jí rozbušilo srdce rychleji.

Vzhledla a zdráhavě se na něj podívala.

„Můžeš, prosím, na chvílku sem?“ řekl a mávl na ni.

Od minulého týdne, kdy se stal vedoucím redakce, na ni promluvil poprvé. A poprvé od té chvíle před rokem, kdy jí bez vysvětlení dal košem.

Ellen vstala ze svého místa a nejistým krokem se vydala k jeho stolu. Spílala si, že je tak nervózní, a snažila se soustředit na cíl, vyhlédla si pevný bod, květiny na recepčním pultě za Jimmym.

Bývalý šéf byl v redakci jediný, kdo měl vlastní kancelář. Jimmy se rozhodl přestěhovat do otevřeného prostoru k ostatním a stát se „jedním z týmu“. Ale nikoho tím neoklamal. Na to místo ho jmenovali, aby provedl čistku. To bylo jasné všem. Prý se budou natáčet lepší zprávy, ušetří se peníze a čísla sledovanosti stoupnou až do nebes. Jimmy nedávno vyhodil většinu zaměstnanců konkurenčního kanálu a od té doby se mu přezdívalo Řezník.

Ellen si z drdolu na hlavě vytáhla tužku a dlouhé tmavé vlasy se jí rozletěly po zádech.

„Ahoj, dobře že jsi tu,“ kývl, letmo se na ni podíval a opět se ponořil do svého MacBooku. „Jen odešlu tenhle mail.“

Jimmyho stůl byl prázdný až na nedopitý hrnek kávy. Černé. A na firemní časopis s jeho podobiznou na obálce. Jinak ani jedna fotka. Ani jedna osobní věc.

Stejně jako na jejím vlastním stole.

V ústech jí vyschlo.

Nenápadně si ho ze strany prohlížela, zatímco psal na počítači. Vždycky měla slabost pro muže s velkým nosem. Měl vystouplé lícni kosti a tmavé vlasy ostříhané nakrátko.

„Tak, a je to. Promiň, že jsem tě nechal čekat,“ omluvil se s úsměvem.

Působil sebevědomě a ona si vůči němu připadala tak nejistá.

„Ellen, jaké máš kontakty s policií?“ zeptal se a pohodlně se opřel.

„Dobré. Proč se ptáš?“

„Protože ty přece máš na starost krimi, že ano?“

„Ano,“ odpověděla zmateně.

Jimmy si prohrábl vlasy, podíval se na monitor a pak na ni. „Co víš o té pohřešované holčičce?“

„Cože?“ Ellen ucukla, jako by ji ta slova spálila.

Jimmy jí ukázal mail.

Přestože celé její tělo vzdorovalo, naklonila se a četla:

Osmiletá dívka beze stopy zmizela...

Písmena se jí slévala před očima.